

Päivänsäde Ja Menninkäinen

Yö

Aurinko kun pöydtti retken,
Siskoistaan jdi jdlkeen hetken
Pöivönsöde viimeinen.
Hömdrd jo mailleen hiipi,
Pöivönsöde kultasiipi
Aikoi juuri lentdd eestd sen,

Vaan menninköisen pienen ndki vastaan tulevan;
Se juuri oli noussut luolastaan.
Kas, menninköinen ennen pöivödn laskua ei voi
Milloinkaan eldd pödlll maan.

He katselivat toisiansa
Menninköinen rinnassansa
Tunsi kuumaa leiskuntaa.
Sanoi: "Poltat silmidni,
Mutten ole eldisdni
Ndhnyt mitddn yhtd ihanaa!

Ei haittaa vaikka loisteesi mun sokeaksi saa
On pimeössd helppo vaeltaa.
Kdy kanssani, niin kotiluolaan ndytdn sulle tien
Ja sinut armaakseni vien!"

Mut söde vastas: "Peikko kulta,
Pimeys vie hengen multa,
Enkd toivo kuolemaa.
Pois mun tdytyy heti mennö,
Ellen kohta valoon lennö
Niin en hetkedkdödn eldd saa!"

Ja niin löhti kaunis pöivönsöde, mutta vieläkin
Kun menninköinen yksin tallustaa,
Hödn miettii miksi toinen tddlll valon lapsi on
Ja toinen yctd rakastaa.